

CƯỜI TRONG ĐẠO tập 4

Dr. Châu Nhật Tân

Âm ba chuyển động rung trời đất,
Vén nhẹ vẩn mây, thả nụ cười.

Từ Minh Đạt

LỜI NÓI ĐẦU cười trong đạo tập 4

Trời động cũng vậy, đất động cũng vậy, người động cũng vậy không có chi là lạ, là đáng trách, là đáng ghét vì vũ trụ vẫn luôn hằng động.

Con người động cũng không sao, chất đầy thất tình lục dục cũng không ai trách. Không Trời, không Phật nào trách cả vì sự oán hận, si mê đó cũng là chuyện bình thường, vì con người là một sản phẩm, một phần tử của chu trình động.

Trời mưa thì tự có sét nổi, sấm vang. Con người thì tự có sống, thì cũng tự có chết. Cái chu kỳ tự nhiên ấy bắt buộc phải xảy ra, bắt buộc phải có thì còn chi là bàn cãi. Thế nhưng, cuộc đời có khác! Trời mưa, mưa rơi, những giọt mưa làm tươi ngọn cỏ, mà người thì lại sợ ướt vai. Cái sống có vui và con người lại sợ cái buồn, sợ cái mất mát.

Oái oăm thay! Cái sợ nhất, cái ngại nhất lại là cái dễ diễn ra nhất mà con người thì không tài nào tránh được vì cái trình tự chuyển động ấy diễn ra theo một định luật tự nhiên, cố định trong dây chuyền hằng động của muôn loài.

À! Đã hiện diện cái niệm khởi, cầu mong một chút gì khác ở chu trình động đó. Có vui nhưng xin đừng có buồn. Có sống nhưng xin đừng có chia ly. Cũng như trời có mưa nhưng xin đừng ướt áo.

*Xin Trời những giọt mưa mềm,
Làm tươi ngọn cỏ, cho hoa đậm chồi.
Cho người no ấm, tươi cười,
Nhưng đừng cho ướt, vai người tôi thương.*

Nay thì con người không cần ngại, cũng không cần sợ, cũng không cần lo buồn vì sự ràng buộc chi cả vì ta đã có “Cười Trong Đạo”.

Cười Trong Đạo, không cần phải chấp, cũng không cần phải phá, cũng không đưa lối cho người đi ngược dòng của trình tự, quy luật tự nhiên của cuộc sống, của sự động. Chỉ mang cho các vị một tiếng cười, cười tự nhiên ở mọi khía cạnh bằng cái tâm thanh thản. Các vị hãy cùng tôi, nhìn lại mọi khía cạnh của cuộc đời qua “Cười Trong Đạo”.

Chúc các vị luôn vui!

Đại Hùng Linh Điện, ngày Vía Đức Ngài

28 tháng 12 năm 2002

Châu Nhật Tân Ph.D.

TÂN KỲ CÓ CÁI GÌ?

Cách đây hơn 10 năm (1990), khi tôi còn ở Northridge. Vào một đêm, anh VH Trung, anh bà con của Bibi đến chơi. Anh đến bàn làm việc của tôi để xem bộ computer mới, tôi thì ngồi cạnh bên anh...

Mắt của anh Trung luôn dán vào computer, còn tôi bên cạnh đang ngồi ...kỳ đất. Ngồi một hồi, mắt vẫn không rời computer, anh Trung hỏi tôi:

- Tân kỳ có cái gì?

Tôi hơi khựng lại, ngạc nhiên, tại sao mắt anh ấy vẫn dán vào màn ảnh mà lại biết tôi đang ngồi kỳ đất? Tôi chỉ im lặng, không trả lời câu hỏi của anh. Một lúc sau, anh hỏi lại tôi một lần nữa:

- Tân kỳ có cái gì?

Tôi nghĩ thầm, thì kỳ có ...đất chớ có gì? Tôi chỉ nghĩ như vậy thôi nhưng không trả lời cùng anh. Tôi nhìn lên màn ảnh computer, thì thấy anh Trung đang xem chương trình “VNI Tân Kỳ”. Tôi mới vỡ lẽ, thì ra ý anh ấy muốn hỏi: “Chương trình VNI Tân Kỳ này có cái gì?” Hiểu ra, tôi ngồi bật cười một mình.

ĐỆ TỬ BỊ CHÉP PHẠT VÌ KHÔNG NHỚ TÊN THẦY

(trích Những kỷ lục của đệ tử VVQN năm 2001)

Pháp hữu đạt kỷ lục này là cô PT Lan, 24 tuổi, ngụ tại thành phố Anaheim. Mời các vị hãy đọc mẫu đối đáp của pháp hữu Lan với Thầy vào ngày 27 tháng 8 năm 2001 trong buổi cô tập hát tại Đại Hùng Linh Điện trước sự hiện diện của nhiều người.

- Thưa Thầy! Ông sửa máy photocopy có tới không?
- Có!
- Ông có gọi Thầy bằng Thầy không?
- Có! Sao vậy? Em nói hả?
- Dạ tại ông hỏi con tên Thầy là gì? Con nói Thầy tên là tên Thầy! Rồi ông nói đâu có ai tên Thầy. Con nói thiệt mà, Thầy tên Thầy! Rồi ông hỏi con vậy Thầy là Thầy gì? Con nói là Thầy pháp!
- Trời đất ơi! Tại sao em lại nói Thầy là Thầy pháp?
- Đúng mà! Thầy dạy pháp mà!
- Con nhỏ này! Tui ký đầu 1 cái bây giờ! Em có biết Thầy pháp nghĩa là gì không? Là ông Thầy bùa đó!
- Con đâu có biết đâu!
- Sao tui nghi ngờ quá! Em có biết tên của Thầy không?
- Biết! Con biết tên của Thầy chứ!
- Thầy tên gì?
- Dạ! Châu Minh Đạt!
- Viết phạt 100 lần vì tội không biết tên của Thầy!

TUI CŨNG NHƯ ANH

Trong nhà hàng Pháp ngày sinh nhật Thầy 3 tháng 9 năm 2001, anh Hoàng ngồi ca nhò nhò những nhạc khúc trữ tình của Pháp. Ngồi kế bên, Tiến nói:

- Anh Hoàng ca sai rồi! Câu đó không phải đọc như vậy, phải đọc như vậy nè!

Anh Hoàng nói:

- Tui chỉ ca đại thôi!

Tiến cười:

- Thì tui chỉ nói đại thôi! Tui với anh cùng trường mà!

NGU GÌ NHÂN!

Một lần đến nhà một pháp hữu mới mà những người hiện diện nơi đó đại đa số là những người mới. Các vị nơi đây không biết tôi bị tiểu đường nên đã mời tôi dùng một đĩa bánh ngọt. Tôi bốc lên một miếng tính đưa vào miệng ăn thì Bibi giật phắt lại. Hành động giật quá khiếm nhã này của Bibi làm tôi không vừa ý chút nào nhưng lúc ấy tôi không nói chi cả.

Về nhà, tôi la Bibi về hành động khiếm nhã đó, Bibi chối, cô nói là cô không có làm trong khi một số đệ tử gần gũi với tôi hiện diện trong buổi họp mặt đó ai

cũng nói Bibi đã làm như thế nhưng cô cứ một mực chối. Tôi cũng thấy làm lạ, tôi không hiểu Bibi có vấn đề gì hay không, tại sao một chuyện xảy ra trong 1 thời gian ngắn như vậy mà cô ấy không nhớ gì hết. Tôi cứ đem vấn đề này nói với nhiều người và nêu lên sự lo ngại của tôi đối với “căn bệnh hay quên” của Bibi, vì cô từng bị té đập đầu xuống đất nên không hiểu có bị ảnh hưởng gì chăng?

Vài tháng sau, tôi kể chuyện này với cô Vân, mẹ của Bibi, nghe xong cô Vân cười nói:

- Ngu gì nhận!

Nghe đến đây tôi mới vỡ lẽ, mẹ con hiểu nhau mà, Bibi có quên đâu? Ngu gì nhận để bị chửi? Cô này thật là hết chỗ nói!

GIẤC MƠ ĐÀO NGŨ

Thứ Hai, 13 tháng 4 năm 2002, một số pháp hữu ngồi say mê nghe cô Chi, một pháp hữu từ Boston đang bô bô kể về giấc mơ của cô. Cô nói: “...Con nằm mơ thấy trở về với Đức Mẫu Mẹ, con ôm mẹ khóc và đòi ở lại. Mẹ nói với con:

- Ráng đi con, ráng đi thì sẽ được trở về với mẹ!

Con nói với mẹ:

- Con sợ bị lạc đường không về với mẹ được!

Mẹ nghiêm sắc mặt nhìn con:

- Mẹ đã trao con tận tay một vị Phật sống thì làm thế nào mà lạc đường được?

Con vẫn không chịu về, con biết là con đang nằm mơ, nên con không muốn thức dậy, con cố nhắm mắt, nhắm mắt nhưng bất ngờ, khi con mở mắt ra thì thấy con đang ở đây, con buồn và tức... “

Kể xong, cô Chi hỏi tôi:

- Thưa Thầy! Giấc mơ ấy là sao vậy Thầy?

- Cô đang đào ngũ!

- Vậy là sao? Thưa Thầy con không hiểu?

Tôi hỏi:

- Chồng cô ở đâu? Con cô, người thân cô, những người có duyên với cô ở đâu?

Cô chỉ thấy có một mình cô nghĩ là mình đang chạy trốn đó!

Tôi thấy cô hơi buồn nên tôi chọc:

- Sau này trở về, Thầy sẽ đứng giữ cửa, người nào trở về với cả một hạm đội thì Thầy cho vô, còn người nào chỉ bơi sải, bơi ếch, bơi một mình là người đó đang đào ngũ, Thầy bắt phải trở lại!

Cô và mọi người bật cười với lối ví như vậy.

CÁM ƠN BÀ CHÚA XỨ!

Tháng 11 năm 2000, tại San Jose miền Bắc Cali, cô Dương Thu Hương một mình lang thang sau khi đón nhận nhiều nghiệt ngã trong cuộc đời đổ ập lên mình. Cô đã đến con đường cùng mà nhiều lúc cô nghĩ quẩn, tính chuyện đại,

rất may nhiều lúc làm chuyện dại nhưng không chết nên còn sức đi lang thang. Để tìm sự khuây khỏa trong lòng, cô đi và chỉ đi cuối cùng thì cô đến đền bà Chúa Xứ tại San Jose để thắp hương mà người trụ trì nơi đây là người quen với gia đình cô. Sau khi thắp hương, bất chợt người trụ trì tại ngôi đền này ngoắc cô lại và nói:

- Con lại đây, có gì thì hỏi ta!

Nghĩ là người quen nên cô kể lại những chuyện đau buồn của mình và cho biết cô đã hết đường đi rồi. Vị này nghe xong mới nói với cô:

- Con yên tâm, ráng đợi thêm 3 tháng nữa, con sẽ gặp một người cứu vớt đời con.

Cô hỏi về chi tiết người này, vị này nói:

- Người này rất thông minh và giỏi lắm, là một người đứng đầu, có quyền hành lớn, có ảnh hưởng lớn ngoài xã hội...

Cô hỏi về tướng mạo, vị này nói:

- Người này có một cái răng dài và một cái răng ngắn!...

Cô Hương hơi bị sốc vì tướng mạo được diễn tả này..Thấy cô bị sốc nên vị này nói thêm:

- Nhưng mà có duyên!

3 tháng sau, vào ngày 3 tháng 1 năm 2001, lần đầu tiên cô Dương Thu Hương gặp tôi, mà trước đó vài tuần tôi vừa mới sửa cái răng cửa (*răng giả áy mà!*). Vì nó đụng nướu khó chịu nên tôi bảo nha sĩ kéo nó xích xuống một chút đã vô tình làm bộ răng cái dài cái ngắn. Nhận ra người ... quen và sau khi nhờ tôi hướng dẫn giúp cô gỡ bỏ những khó khăn, cô đã xin thọ pháp vài ngày sau đó.

Sau này, cô Hương mới kể cho tôi nghe chuyện trên và tôi biết, người chỉ dẫn cho cô lúc ấy chính là bà Chúa Xứ.

Ngày 4 tháng 5 năm 2002, trong một buổi họp đạo về “cái nhìn ở một khía cạnh tôn giáo và xã hội”, tôi đã mời bà Chúa Xứ đến làm diễn hình cho các pháp hữu quan sát. Trước khi bước vào cuộc họp chính, tôi nói với bà một câu vui về phần đời:

- Cám ơn vị!

Bà Chúa Xứ hỏi:

- Thưa Thầy! Thầy cám ơn tôi về chuyện gì?

Tôi cười:

- Vị là người đầu tiên trong vô vi khen Thầy... có duyên!

Câu nói ấy làm bà Chúa Xứ và các pháp hữu hiện diện bật cười.

MAY QUÁ KHÔNG THÌ LÙNG THUYỀN!

Trong buổi họp với ban tham mưu của nhà thờ Chrystal Cathedral nơi Bibi làm việc, vị mục sư của nhà thờ cũng giống tôi, mang hình ảnh con tàu để ví mọi người nơi nhà thờ. Ông ta nói:

- Tất cả mọi người chúng ta như đang đi cùng chung một chiếc tàu, chúng ta hãy coi chừng nhau, gìn giữ nhau đừng để xảy ra một chuyện gì không hay mà vô tình làm chìm cả một chiếc tàu.

Rồi ông kể một câu chuyện về một chiếc tàu sắt vĩ đại mà trên tàu ấy ai cũng là những con người thật giỏi. Chỉ trừ một đứa bé được mượn để làm công việc lau sàn tàu và đứa bé ấy ở trong một góc nhỏ của hầm tàu. Cả chiếc tàu ai cũng là người xuất chúng nhưng tàu lại bị chìm bởi vì đứa bé ấy đã cố gắng đóng một cái đinh để treo lên một bức tranh nơi góc nằm của mình... Tôi và mọi người nghe Bibi kể lại mẩu chuyện trên khiến ai cũng bật cười. Tôi nói:

- May mà cô O. đi sớm, chứ cái mỏ nhọn của cô ấy xoay qua, xoay lại thôi cũng đủ làm lủng tàu.

CÂU TRẢ LỜI A, B HOẶC C

Tối thứ Bảy, 1 tháng 6, sau buổi họp đạo, Bibi, Jackie và Hương bị tôi bắt phạt quỳ hương. Ai cũng tề chỉnh quỳ chỉ có Bibi có sự phản kháng và thốt ra nhiều lời lẽ không được hay nên bị tôi chửi cho một trận hàng tiếng đồng hồ trước mặt mọi người. Bibi giận lắm, tuy vậy, tối hôm đó cô và các vị tự đốt hương để quỳ.

Sáng hôm sau, tôi rủ mọi người đi chơi, tôi biết Bibi còn hằm hằm nên tôi biểu Hương ra rủ Bibi. Hương nói với Bibi:

- Chị Bí! Thầy nói chị với mấy chú thay đồ đi với Thầy ra chợ chim!

- Không! Bibi trả lời cộc lốc.

Hương ngồi im, làm bộ như không nghe câu trả lời của Bibi (*bắt chước kiểu của tôi trong bài viết “Tôi đã đốn những cây mọc ngang như thế nào” đây mà!*). Khoảng 5 phút sau cô hỏi lại câu hỏi trên một lần nữa, Bibi trả lời có phần nhẹ hơn một chút:

- Để coi!

Lần này, Hương cũng làm bộ không nghe câu trả lời, chăm chú lo ngồi đọc báo. Khoảng 5 phút sau, cô lại hỏi một lần nữa, Bibi trả lời:

- Để lo cho mấy chú ăn đã rồi đi!

Hương cười:

- Em thích câu trả lời “C”!

Bibi bật cười, không khí vui vẻ và cùng mọi người đi chơi.

CON “TRÂU”

Ngày 4 tháng 7 năm 2002, sau khi hành lễ khai mở cuộc đất, tôi hướng dẫn một số vị đi tham quan một số nơi trong cuộc đất và hẹn nhau sẽ hội mặt với cô Vân, chị Nga, chị Loan, Nghĩa tại dòng suối nơi dự kiến xây dựng điện Mẫu.

Đến nơi hẹn, nhóm chúng tôi đến trước, chúng tôi ngồi dưới đất, mặt hướng về con suối còn Bibi thì ngồi cạnh con suối lo mãi nói chuyện cùng với cô Daniela. Một hồi thì cô Vân dẫn các vị tới, rồi các vị cùng ngồi chơi với chúng tôi.

Một lúc sau, bất chợt Bibi xoay lưng lại nhìn chúng tôi, cô chợt thấy chị Loan ngồi sau lưng, cô ngạc nhiên nói lớn lên:

- Ủa! Chị Loan ngồi đó mà này giờ em tưởng là con “Trâu”!

Tôi giật mình vì Bibi phát ngôn như vậy, sợ chị Loan buồn vì chị ấy sẽ tưởng mình hơi phát tương nên Bibi mới nói chỉ là “con trâu”. Tôi là Bibi:

- Em nói gì kỳ cục vậy em?

Bibi trả lời, vẻ mặt hơi ngạc nhiên:

- Em đâu có nói con bò, em nói con “Trâu” con của chị Trang mà!

Tôi bật cười, à! Thì ra Bibi nói về bé Châu!

GIẢI THÍCH CHỮ “TRÂU”

Daniela thấy mọi người chung quanh ai cũng cười khi nói về con Trâu. Sau khi dò hỏi chung quanh, hiểu chuyện, cô mới hỏi Bibi:

- Tại sao người Việt Nam lại dùng con trâu để đặt tên cho con gái?

Bibi trả lời:

- Chữ “trâu” có nhiều nghĩa lắm như: “Trâu” là một lục địa, “trâu” là một hạt ngọc và trâu cũng có nghĩa là con trâu!

Té ra Bibi hiểu sai chính tả, lẫn lộn chữ “trâu” và “châu”.

MÔN HỌC KHÓ NHẤT

Thời gian đầu khi cô Hương vừa mới dọn về Đại Hùng Linh Điện cũng là thời gian tôi ráo riết đào tạo cô này. Vì là người mới nên cô bị “để ý” hơi kỹ và được chỉnh từng lỗi nhỏ. Có lần suốt cả tuần lễ, cô Hương bị tôi chỉnh liên tục, khiến cho cô buồn không ít. Giống như nhắc khéo tôi, cô đổ với Bibi:

- Đố chị Bi, môn học nào khó nhất? Và nặng nhất?

Bibi trả lời:

- Biology?

- Sai!

- Anatomy?

- Sai!

- Vậy chứ môn nào?

- Voviology!

Ngồi nghe hai cô đối thoại khiến cho tôi bật cười.

NGHÈO ƠI!

Lê Minh Giàu, một pháp hữu trẻ từ Na Uy lần đầu tiên đến Hoa Kỳ. Hôm ấy là ngày 21 tháng 6 năm 2002, tôi, chú Hiền, chú Ngọc, cô Hương ra phi trường đón em đến. Vì không ai biết mặt ai nên tôi mới bảo chú Ngọc mang theo một Đạo Kỳ bằng giấy nhỏ để Giàu và các vị nhận được nhau. Chú Ngọc không chịu, cứ đòi viết tên Giàu lên giấy đứng ngay cửa ra là được. Tôi thấy ngoài phi trường hàng ngàn người lố nhố, cầm giấy cũng có hàng chục người nên rất khó lòng nhận ra lắm nhưng chú Ngọc đòi thì tôi chịu.

Đến phi trường, đợi Giàu đến hơn 4 tiếng đồng hồ, làm mọi cách cũng không tìm được. Hương nhờ người ở phi trường đọc tên Giàu trên loa phát thanh, chú Ngọc thì vẫn kiên nhẫn cầm tấm bảng viết tên, chú Hiền thì đi nhìn mặt từng người, còn tôi thì bắt loa miệng đi khắp nơi gọi “Giàu ơi!”. Cuối cùng, thì tôi nói với Hương:

- Tìm không được, thôi bây giờ anh gọi bằng cách khác!

Nói xong, tôi bắt loa miệng gọi lớn:

- Nghèo ơi!

Tự dưng tôi nghe tiếng gọi lại:

- Thầy!

Từ đằng xa, tôi thấy Giàu tươi cười chạy đến.

MUA CHUỘC

Ngày 3 tháng 8 năm 2002, sau buổi họp đạo, tôi có la anh Trung sau khi biết tình trạng tài chánh của anh ấy ngày một eo hẹp và nay đã cạn kiệt. Tôi la một phần vì nóng ruột cho người học trò mình, một phần vì tôi đã báo trước, nhắc nhở và gợi ý cho anh ấy liên tục thế mà anh ta lại không nhìn ra, để lỡ cơ hội khiến cho sự việc xảy ra như ngày nay. Anh Trung buồn, ngồi hỏi tôi:

- Thưa Thầy! Xin Thầy nhắc lại cho con biết, Thầy đã gợi ý như thế nào?

Tôi trả lời:

- Làm sao mà Thầy cho biết một cách trắng trợn được, khi Thầy đang là một vị giám khảo? Mà chuyện này thiệt thấp, với sức anh, anh dư sức qua, thế mà lại không thấy ra!

Hương ngồi nghe chuyện, cô cười một mình, vì gần gũi tôi nên cô đã từng nghe tôi nói về điểm gỡ cho anh Trung. Tiến thấy cách cười của Hương nên mới gợi ý cho anh Trung:

- Anh Trung! Anh mời Hương đi ăn thì biết chứ gì!

Hương cười:

- Không mua chuộc được!

Bibi ngồi nghe chuyện, hiểu ba chớp ba nháng, cô la:

- Đừng có mua chuộc! Mắc công mẹ phải mua D-con! (*D-con là tên của loại thuốc diệt chuột*).

NHO CHÙM HAY ĐAI LOAN NGÔN NGỮ

Ở nhà tôi mỗi khi nói một câu gì có tính cách “lạ lạ” một chút thì tôi phải coi kỹ xem người trong nhà có hiểu hay không. Ví dụ như tôi thường dạy các em nhỏ về “ăn coi nôi, ngồi coi hướng” thì lời dạy ấy tình cờ lọt qua đôi tai của Bibi sẽ trở thành lời dạy của cô cho đàn em nhỏ như vậy: “Các em phải nhớ: Ăn coi nôi, ngồi coi ghế”. Khi tôi nói về họa phước, tôi dùng chữ “họa vô đơn chí” (*nghĩa là tai họa thì không đến một lần*). Thì cô Bibi nghe thành như vậy: “Quạ vô ăn chí”. Hay mỗi khi tôi sử dụng các cây trái trong vườn để nấu ăn, thì Tiến thường mời các pháp hữu ở lại dùng cơm như vậy: “Mấy chú ở lại ăn cơm, toàn là ... cây nhà lá rừng cả!” (*Cây nhà lá vườn mà nó lại gọi là cây nhà lá rừng*). Hay khi tôi thuyết trình về những dự án cho cuộc đất, tôi có nói sẽ đặt tên đường, địa danh cho các

pháp hữu nào có công trong pháp đạo. Bibi nghe nói như vậy, cô cười hì hì và khoe nhỏ với mọi người, ở nhà, cô có nuôi ... công!

TƯ LỆNH VÀ SÁU LỆNH

Có lần Đức Ngài la tôi vì tôi đã hành sử một việc quá quyền cho phép. Đức Ngài nói với cách phản đỏi:

- Con chỉ là “tư lệnh” thôi chứ không phải là “tổng thống” đâu nhe!...

Bibi nghe thì biết tôi đang bị rầy nhưng cô hiểu làm sao đó, chắc cô hiểu “tư lệnh” là chữ rầy tôi hay sao đó mà sau này khi về Việt Nam, trước khi cô muốn khuyên bảo em gái tôi, Thi, về một điều gì đó, cô thường bảo Thi là:

- Sáu Lệnh!

Thi thứ Sáu, còn tôi là thứ Tư.

SỰ DÂNG HIẾN HƠI KỲ

Liên tục suốt mấy tuần kể từ đầu tháng 9 năm 2002 khi tôi vừa về đến Việt Nam, cô Phan Kim Hồng luôn quỳ bên tôi nguyện rằng:

- Con nguyện dâng hiến các con của con cho pháp đạo.

Thoạt tiên nếu nghe phớt qua thì thấy đây là lời nguyện dâng hiến thật vĩ đại nhưng đây là lần đầu tiên nghe lời nguyện dâng hiến như vậy nên tôi cũng không thực sự hiểu được ý của cô là gì? Dâng hiến con cho pháp đạo để chi? Pháp Đạo dùng nó để làm gì? Con người không phải là món vật thì lấy gì để dâng hiến? Rồi cất cái “món đồ” dâng hiến đó làm sao? Thật làm cho tôi khó hiểu nhưng tôi cũng phải trả lời, dầu sự trả lời ấy là một câu không ăn nhập vào đâu cả:

- Không sao!

Một lần khác, khi cô Hồng gặp tôi, cũng điệp khúc cũ, cũng quỳ bên tôi mà nguyện như vậy, rồi tôi cũng trả lời bằng một câu không ăn nhập khác:

- Không sao! Để từ từ!

Có lẽ không thỏa mãn với những câu trả lời của tôi nên thêm một lần nữa, cô lại quỳ bên tôi nguyện như trên. Lần này tôi nói:

- Cô hướng dẫn cho tui nó được rồi!

Cô nói:

- Nguyện dâng nó cho pháp đạo để xin Thầy chỉ dẫn cho tui nó!

Tôi bảo:

- Cô dạy tui nó cũng được vậy!

Cô trả lời:

- Dạ! Tui nó khó dạy lắm thưa Thầy!

Tôi bật cười:

- Trời! Trời! Tại khó dạy nên mới cho tui!

Tất cả các pháp hữu hiện diện ai cũng ôm bụng cười.

IM MIỆNG LAI CÁI ĐỒ KHÔNG BIẾT NINH!

Ngày 16 tháng 10 năm 2002, sau khi từ Việt Nam về Mỹ được 3 ngày, tôi có họp với Ban Hộ Giáo và đề nghị thêm một vài chức năng cho Ban Hộ Giáo như: Lo việc coi sóc, chuẩn bị hành lý cho tôi và chỉ định người lo sức khỏe cho tôi.

Tôi kể cho Ban Hộ Giáo nghe kinh nghiệm vừa qua của tôi, tôi thường bị mệt tim trong suốt cuộc hành trình nên có nhiều người tình nguyện massage cho tôi. Là một vị Thầy, tôi không được phép phân biệt giữa các đệ tử với nhau vì vô tình sẽ làm cho người ta mặc cảm giữa người được sự đồng ý và không đồng ý của tôi. Vì thế, sự chỉ định giao cho Hộ Giáo lo là hay nhất, nhất là để tránh một số trường hợp người ta lợi dụng ở sự gần gũi này.

Trong buổi họp, ai nghe tôi kể cũng ôm bụng cười. Bibi cũng cười, nhưng cười xong thì một lúc sau cô bực mình. Rồi lời chua, lời cay phát ra khiến cho tôi bực mình không kém. May là tôi là người “bị ôm” chứ tôi có đi ôm đâu? Tôi phải kể rõ và diễn tả rõ từng hành động một để Ban Hộ Giáo nắm chớ! Kẹt là càng diễn tả, Bibi càng tức. Không khí trong nhà nặng lại, Giàu và Hương cố gắng làm cho tình hình trong nhà nhẹ đi.

Ngày hôm sau, Bibi thấy mình có lỗi nên đến xin lỗi tôi và ôm tôi thật chặt. Lúc này chỉ có Giàu bên cạnh, em mừng vì thấy không khí nặng qua rồi nên em khen nịnh:

- Chà! Sướng nhe...! Anh Tư sướng nhe...!

Giàu kéo dài chữ “nhe”, cốt làm vui lòng tôi và Bibi. Tôi cười, Giàu được dịp nịnh tiếp:

- Anh Tư sướng nhe...! Trên đời chỉ có mình Anh Tư được thôi nhe ...!

Tôi cười, bên cạnh, Bibi còn ôm tôi thật chặt. Giàu nịnh tiếp:

- Trên đời chỉ có mình Anh Tư sướng thôi nhe...! Được nhiều người ôm nhe ...!

Câu cuối của Giàu vừa phát ra làm tôi giật mình vì nó sẽ vô tình làm cho Bibi nhớ lại chuyện hôm qua, tôi la nó:

- Im miệng lại! Cái đồ không biết nịnh!

Bibi và Giàu chỉ bật miệng cười.

BUNG LỚN - BUNG NHỎ

Bibi nói trong dịp mọi người cùng đi ăn tối:

- Hương ăn nhiều vào buổi sáng nhưng ít ăn vào buổi tối.

Anh Tân nhanh nhẩu:

- Hương sợ bụng lớn!

Bibi nói tiếp:

- Nhưng Thầy thì ít ăn buổi sáng mà ăn nhiều vào buổi tối!

Anh Tân nhanh nhẩu tiếp:

- Thầy sợ bụng nhỏ!

THỜI GIAN TĂNG DẦN

Vào giữa tháng 12, ông nội của Hương bị bệnh nặng phải vào nhập viện, Hương đi thăm ông. Hôm đó tôi đợi quá 12 giờ mà không thấy cô ấy về nên tôi gọi cho Huyền. Huyền trả lời:

- Cách đây 20 phút khi em vừa tới thì chị Hương ra về. Chắc chỉ cũng gần về đến nhà rồi. Thầy đừng lo, nãy giờ cũng 25 phút rồi, chắc chỉ cũng gần tới. À không! 30 phút rồi, đáng lẽ lái xe nãy giờ 35 phút rồi phải đến nhà chứ!

Rồi Huyền tự than một mình:

- Thầy có gọi cho chị Hương chưa? Đi nãy giờ 40 phút rồi thì phải tới nhà chứ! Tại sao kỳ vậy?

Nghe người dở hơi nói chuyện cũng bắt mệt.

CỨU GIÁ! COP CẦN!

Hôm đó là một buổi sáng đầu tháng 12 năm 2002. Tôi cùng mọi người trong nhà rủ nhau đi ăn nhưng Bibi không đi vì hôm ấy cô cảm thấy khó chịu từ trong ra ngoài nên cô cho rằng đi ăn chỉ là vô ích. Vì vậy, Bibi ở nhà mặc bao nhiêu lời mời, rủ của mọi người. Tôi và một số vị cùng đi. Qua buổi ăn, tôi phát hiện một số công việc nên tôi và mọi người đều bắt tay vào thực hiện. Công tác kéo dài cho đến tối cũng không xong. Trên đường về nhà, Hương mới cho tôi biết hôm ấy là sinh nhật của Huyền nên Tiến ghé vào một tiệm bánh để mua cho Huyền một cái bánh sinh nhật.

Về đến nhà, không thấy Bibi ở nhà, tôi biết lúc này Bibi hằm lằm vì mọi người đi cả buổi. Tôi nói với các vị trong nhà:

- Một hồi Bibi về nhà, thấy bánh sinh nhật chắc bả sẽ hằm lằm, vì bả tưởng mình đi ăn uống, chơi bời vui vẻ mà không cho bả biết một tiếng. Bả có cái tật là ham bực mình vô lý lắm, không chịu hỏi cho ra lẽ, không chịu suy xét, chỉ nhìn một vài hiện tượng rồi tức giận... Kệ! Một hồi Huyền mời bả ăn bánh sinh nhật, nếu bả không hỏi thì cũng không cần kể cho bả mình đã làm công việc gì trong ngày. Bả muốn hằm thì cho bả cứ hằm, sau này hiểu chuyện thì cho bả thấy hối hận vì đã lỡ trách cứ những công việc làm có ý nghĩa của mình trong ngày hôm nay.

Một hồi thì Bibi về với cái mặt một “đống”. Ra vào thì đóng cửa rầm rầm, các vị chung quanh thì không ai nói với ai tiếng nào, lặng lẽ chuồn êm. Chỉ còn những người trong nhà như: Hương, Huyền, Đạt, Nhân, còn Tiến thì bận đi chơi... Nằm trong phòng chịu trận và tôi nghe loáng thoáng bên ngoài các vị còn lại cũng lục đục rủ nhau đi chơi. Ra ngoài phòng, tôi gọi khẽ 4 người còn lại, tôi hỏi:

- Máy đưa tính đi đâu đó?

Mọi người đều nói:

- Thưa Thầy! Tụi con tính ra nầy một chút!

Tôi nói khẽ:

- Máy đưa ở lại đây chứ! Chứ hổng lẽ đi hết rồi bỏ tui một mình sao? Có gì... tui gọi thì chạy vô chứ!

Tôi chọc chơi:

- Nhớ nhe! Khi nghe tiếng tui kêu: “Cứu giá! Cứu giá! Cọp cắn! Cọp cắn! Thì chạy vô nhen!”

Tiếng cười của các vị nổ rần lên làm tan đi cái không khí nặng trong nhà. Mặc kệ bên trong tiếng đóng cửa “rầm rầm” của Bibi.

NGƯỜI HỌC TRÒ NGOAN

Tôi nói với Huyền:

- Thầy xin lỗi mấy đứa, dạo này mấy đứa sang đây chơi mà cứ thấy chị Bi với Thầy cằn nhằn nhau hoài, Thầy sợ mấy đứa ngại. Thôi! Có gì mấy đứa bỏ qua cho Thầy, cứ vui vẻ tự nhiên đừng ngại gì hết!

Huyền an ủi tôi:

- Không sao đâu Thầy! Thầy đừng có lo, tụi em không ngại chi hết. Chị Bi thương tụi em mà, chị chỉ cằn nhằn với Thầy thôi chứ đâu có cằn nhằn tụi em đâu, tụi em không ngại đâu Thầy đừng lo.

Coi đó! Học trò như vậy đó!

ĐỢI CỌP CẮN

Một bài báo của Giàu trên tờ Đuốc Sáng của Đoàn Thanh Thiếu Niên Quy Nguyên tại Na Uy đã làm cho Bibi hằm. Đúng ra Bibi hằm thật là vô cớ vì những bài viết dành cho sinh viên học sinh phải có cái cách như vậy nên tôi đã cho phép Giàu đăng. Phải uyển chuyển theo từng giới, từng lứa tuổi, từng hoàn cảnh, từng góc cạnh của cuộc đời chớ...Tôi bực mình vì Bibi có nhiều cái vô lý nên tôi bỏ vào phòng nằm coi phim. Mỗi lúc trong nhà có hoàn cảnh như vậy thì Hương và Huyền luôn làm vai trò con thoi...

Đang nằm coi phim, tôi bỗng nghe tiếng đóng cửa cái “rầm”! Tôi hỏi lớn:

- Đứa nào phá nhà đó?

Tiếng Huyền trả lời từ bên phòng của Hương:

- Dạ em, Thầy!

Rồi Huyền dứt đầu vào phòng tôi, tôi nói:

- Bộ em hông biết Thầy bị đau tim sao?

Huyền hỏi:

- Ủa? Bộ Thầy đang bị đau tim hả?

Tôi trả lời:

- Ủa! Tại Thầy đang ngồi đợi.

Huyền hỏi:

- Thầy đợi cái gì vậy Thầy?

Tôi nói:

- Thầy đang đợi cọp ...cắn!

Tiếng cười nổi rần vang cả nhà.

LỜI XIN LỖI

Giàu nghe tin không ổn về bài viết của nó. Giàu gọi sang xin lỗi, cười hì hì và nói:

- Em xin lỗi Thầy! Không có em bên đó Hộ Giáo cho Thầy được. Thầy chịu khó chịu trận nghen Thầy!

TRONG TÊN CÓ CHỮ “HU”

Tôi gọi Hương dẫn tới, dẫn lui chỉ có một công việc. Hương than:

- Em là Hương chứ đâu phải là con hư đâu mà Thầy dặn hoài!

Tôi trả lời:

- Nhưng kệt là có cái chữ “hư” trong cái tên của em.

THANH TRA

Khoảng 2 tuần trước ngày lễ Vía Đức Ngài năm 2002, Đức Ngài có về và đến ĐHLĐ để gặp riêng tôi về việc Thiêng Liêng sẽ sàng lọc các đệ tử để những ai đến với Đạo nhưng không phải là người tu thì phải đi. Sau khi dặn dò một số chuyện, Đức Ngài nói đến sự khiếu nại của các Chư Vị vì tôi đặc cách cho đệ tử nhiều quá. Tôi nói:

- May là con đã khó rồi, chứ nói thiệt ra nếu ban đúng thì trong pháp đạo không một ai có được Hồng Ân, Bửu Châu cả!

Đức Ngài gật đầu, tôi nói tiếp:

- Tại nhiều vị có công tác, nếu không có bảo pháp thì tự họ, họ sẽ không thực hiện được các công tác như vậy đâu!

Đức Ngài nói:

- Nhưng ít nhất ở phần căn bản thì phải đúng! Để không ai có thể nói được.

Đang nói nửa chừng thì anh Tân bước vào, chưa kịp nói tiếng nào, tự dưng gói thuốc hút từ trong túi của anh bật rớt xuống đất một cái “phạch” nằm chiếm chệ trước mắt tôi và Đức Ngài. Ngài chỉ nhìn, không nói một lời nào, tôi giật mình nói lắp:

- Ủa? Anh Tân còn hút thuốc hả? *(hỏi vậy chứ tôi biết anh Tân còn hút thuốc).*

Anh Tân lật đặt nhặt gói thuốc không vớt đi. Đức Ngài đi, tôi nói riêng với anh Tân:

- Ở Việt Nam không ai có Kim Cang mà còn hút thuốc đâu! Ông này thiệt! Hút hết rồi còn cái gói không thì vứt đại cho rồi, giữ làm cái gì hông biết nữa! *(Thực ra ở mức độ Hồng Ân, Bửu Châu cũng không còn ai hút thuốc nữa)*

Các Chư Vị là người móc gói thuốc của anh Tân bỏ ra ngoài để chứng minh lời khiếu nại của các vị... Cùng từ sự việc đặc cách cho anh Tân nên kể từ ngày đó trở về sau, tôi luôn bị khiển trách nặng và anh Tân là người đầu tiên rớt trong sự sàng lọc. *(Sau này thì anh Tân phản đạo, chuyện này tôi đã được báo trước và được lập lại rõ hơn trong buổi họp trên. Anh Tân là người đầu tiên trong Pháp Đạo bị thanh lọc và đưa về đúng lại vị trí của anh ấy. Một phần cũng do lỗi của anh ấy không chịu tu dưỡng, phần lớn là do tôi, tôi đã đưa anh ấy đi quá nhanh)*

và lên quá cao và rất thiếu căn bản và cũng là sự cảnh báo của các Chư Vị dành cho tôi đã có sự sai sót trong việc ban phong nên tôi không được phản ứng chỉ cả, để các Chư Vị toàn quyền hành động và thanh lọc).

CÓ NGỦ THÌ ĐỪNG CÓ NGÁI

Bibi thì thường thích coi các loại phim xưa của Mỹ, hoặc nghe những loại nhạc Opera. Nói thật, tôi không có hứng thú với những loại phim và nhạc như vậy. Tuy nhiên, tôi cũng chịu, cũng cùng đi xem phim hoặc dự các buổi trình diễn... Bibi biết tôi không thích nhưng thấy sự chịu như vậy thì cô cũng biết điều, có sự nhường nhịn lẫn nhau. Cũng trong sự việc này, anh Tân nói với tôi:

- Vợ con cũng giống tánh như chị Bi vậy đó Thầy! Nó thích coi phim gì đâu. Con cũng giống Thầy, cũng chịu rồi đi coi phim với bà, vậy mà mỗi lần coi xong là mỗi lần vợ chồng cãi lộn với nhau.

Tôi hỏi:

- Lúc coi phim hay nghe nhạc, anh nằm ngủ chứ gì?

- Dạ!

Tôi nói tiếp:

- Cái tật của anh khi ngủ thì ngái um trời, đã vậy còn hả hợng cho thật bự nữa, bởi vậy bà mới ghét. Còn như Thầy khi ngủ thì lẳng lẳng mà ngủ, ai mà biết!